Flaskehavet

Og bagefter fandt hun flaskeposten. Den lå og vuggede stille i vandkanten, og solen spejlede sine stråler i den. Det var det glitrende lys, hun så først, da hun kom op over klitterne. Hun løb igennem sandet, bange for at havet ville tage den med sig igen. Men bølgerne sendte den bare længere ind, så hun kunne nå den uden at få våde sko.

Det var en gammel grøn flaske, sådan en man havde rødvin i. Hun havde set dem tusinde gange før, kendte lugten af indholdet, og hvad der fulgte efter, men denne her var ældre end dem hun før havde set. Den var meget ældre, og havde været havets ejendom længe. Der var ingen etiket og hele ydersiden var dækket af et tyndt lag salt. På en eller anden måde havde indersiden holdt tør, og papiret indeni var ligeså. Hun vendte bare flasken på hovedet og så faldt det ned i hendes håndflade. Forsigtigt rullede hun det ud. I stedet for et langt brev, som hun havde forventet, stod der kun fire ord på papiret. *Det er din skyld.*

Tårerne pressede sig lynhurtigt på bag hendes øjne, og hun krøllede papiret sammen. Vandet åd det på et øjeblik, da hun først lod det flyve ud i bølgerne. Hun opdagede ikke at hun tabte flasken, før den lå i sandet. Dråberne på hendes ansigt smagte ligesom hun forestillede sig at havet ville gøre.

Hun dumpede ned på jorden ved siden af flasken, og følte sig lidt som den. Tom, udover den smule sand, der var løbet ind i den. Der sad hun indtil solen gik ned, og hendes tårer tørrede. Endelig, da hun var sikker på at man ikke kunne se at hun havde grædt, rejste hun sig op og gik.

Ugen efter gik hun igen ned til stranden. Hun vidste ikke helt hvorfor, men det overraskede hende slet ikke, at der lå en flaskepost og ventede på hende i vandkanten. Hun fik øje på den, næsten med det samme, da hun trådte op på toppen af klitten. Og selvom det måske ikke var en god ide, gik hun ned til vandet og samlede flasken op. Det var en af de helt almindelige ølflasker, mørkt glas, treogtredive centiliter. Indeni lå et stykke papir. Et øjeblik overvejede hun at lade det ligge, smide flasken tilbage hvor den kom fra. Men nysgerrigheden overvandt hende og hun fiskede brevet ud. De store bogstaver var de samme, men ordene nye. *Det er dit ansvar.*

Hun rystede let på hovedet og kæmpede imod tårerne. Så lod hun papiret drukne i de små bølger helt inde ved stranden. Flasken kastede hun så langt ud som hun kunne.

Den dannede ringe i vandet, da den brød overfladen. Hun stirrede derud et øjeblik, før hun så ned på sine sko, der var halvt begravet i sand. Bølgerne skyllede ind stille og roligt, en ad gangen. Ude fra havet kom de og de medbragte tang og småsten. Og en flaske.

Flaskehavet

Hun kunne have svoret på, at det var den samme som før, hvis det ikke havde været fordi at hun havde kastet den så langt ud. Og så var der et nyt stykke papir i denne. Hun samlede flasken op og tog papiret ud. *Det er din fejl*, stod der. Denne gang kunne hun ikke holde tårerne tilbage, det var jo rigtigt. Hun kastede både flaske og papir tilbage ud i vandet, men der gik kun få sekunder før den igen stødte mod sandet.

Hun samlede den op og kastede den igen, og igen, og igen. Til sidst gav hun op, lod flasken ligge i vandet, og gik hjem.

Tårerne kom allerede inden hun satte den første fod på klitten. Da hun nåede toppen, kunne hun ikke engang skelne sandkornene fra hinanden, alting svømmede. Hun frygtede at se op, bange for hvad hun ville se i vandet. Men hun vidste også at hun måtte kigge. Hun ville se det. Så hun rettede sig op.

Havet var fyldt med tusindvis af flasker, glas, plastik, sort, grønt, klart, alle sammen med et stykke papir indeni. På nogle af dem kunne hun tyde de store bogstaver selv heroppe fra. *Din skyld, dit ansvar, din fejl, dig, dig, dig.*

Hun kunne næsten ikke trække vejret, gråden hobede sig op som en stor hård klump i halsen, som om nogen havde stoppet alle papirerne i munden på hende, hun kunne ikke sluge dem, kunne ikke spytte dem ud. *Min skyld.* Det satte sig også fast i maven på hende, flaskernes ord rungede i hendes hoved, hun kunne ikke se væk fra dem. De lå bare, uskyldige og vuggede i vandet, uden at vide hvad der fandtes inden i dem. Hvor meget det ødelagde. *Hvis bare hun kunne få dem alle ud af huset, så ville alle problemerne forsvinde.*

Nej. Det var ikke hendes skyld. Ikke hendes ansvar. Ikke hendes fejl. Hun stirrede ud over havet, tårerne lavede stadig striber ned af hendes kinder, men hun græd ikke mere. Det var sådan, det føltes at modsige flaskerne. Befriende og opløftende, selvom ingenting i virkeligheden ændrede sig. Så snart hun forlod stranden, ville alting være det samme. Bortset fra hende. Hun sagde flaskerne imod. De løj. Det var *ikke* hende.

Flaskerne måtte blive liggende. Hun havde ikke tænkt sig at åbne en eneste af dem, nogensinde igen. Hun kastede et sidste blik ud over flaskehavet, før hun vendte sig om og gik hjem. Hun kom aldrig tilbage til stranden igen.